

thiinget gjort rigtig i at følge Indenrigsministeren, og at det Arigtige ligger paa et andet Punkt. Lixiallet, som afgjorde Sagen i det andet Thing, har udfundet og opstillet den Grundsaetning, der gaar ud paa, at man ikke skulde give Børn Indfødsret, og man har opgaaet denne Saetning af en tidligere Betænkning, hvortil den ikke staar. Der er en Gang i Folkethinget afgivet en Betænkning, hvori det udtaltes, at det var billigt, at man gav Børn af danske Forældre, som vare fødte i Udlandet, naar de selv vare komne til Skjelsaar og Alder og bad derom, Indfødsret, men man har aldeles ikke udtalt sig om at give Børn Indfødsret efter de fra Udlandet hjemvendte Forældres Ønske. Spørgsmaalet dreier sig i og for sig ikke om at give Børn selvstaendig Indfødsret, men Spørgsmaalet angaar en fra Udlandet tilbagevendende Fader, der er kommen hertil og vil blive her med sine Børn, og lige som han selv er dansk, ønsker at gjøre dem til Danske, at lade dem følge ham. Det ønsker jeg for at være en rigtig Grundsaetning, og naar man taler om, at man om disse Børn ikke veed, om de senere med deres fulde Hjerte vilde henge ved Danmark, hvem veed da det om noget som helst Barn, hvorhen det, naar det bliver voxent, vil gaa med sine Ønsker og Tilbøieligheder. Det er imidlertid dog ganske klart, at naar disse Børn i en Alder af 5—7 Aar blive erklærede for danske efter deres Faders Ønske og blive opdragte under denne Forudsætning er det sandsynligt, at de blive danske; men vil man modvike, at de blive danske, er der ingen bedre Vej dertil, end at sige til Faderen: Vi give Dig ingen Sikkerhed for, at Du kan faae dine Børn indlemmede i det danske Folk, og sige til Børnene, naar de komme saa vidt, at de kunne skjønne selv om deres Forhold: I leve i Danmark, men det er uafgjort, om I skulle være Danske. Den simple og naturlige Vej til at gjøre Børn til Danske er, at lade dem opvoxe fra Barndommen af i den Tro og den Overbevisning, at de ere Danske. Det er en almindelig Grundsaetning, man har udtalt; men jeg tvivler ikke paa, og det er ogsaa saa bestemt yttret, at jeg er berettiget til at tage Den syn dertil, at det er ikke denne almindelige Grundsaetning, der væsentlig har gjort Udslaget; men at det ogsaa er kommet personlige Betragtninger til, og derfor tror jeg nu at burde lidt nærmere sige, hvorledes Sagen forholder sig. De to Børn, om hvilke det her er Spørgsmaal, ere Børnebørn af Grev Carl Moltke til Rüsschau, en Mand, der efter min Overbevisning har lidt mere i sit Hjerte ved Begivenhederne i 1848—50 end de fleste Andre. Han har gjennemgaaet denne haarde Kamp og har i denne Kamp bevaret Trofastheden imod Danmark, men har fortaeret sin egen Livsrod. Hvad hans to Børnebørn angaar, skal jeg give et Par korte Antydninger. Grev Carl Moltke til Rüsschau var dansk i den Betydning,

som man den Gang var det i politisk Henseende, men var født Gølfstener og var gølfstensk Gods-eier, og senere blev kaldet til Kjøbenhavn for at være Chef for den gølfstenske Afdeling, der hed desværre den Gang den Slesvig-gølfstenske Afdeling af Rentekammeret. Hans Søn voksede op her i Danmark, i Kjøbenhavn, som han kom til i en meget ung Alder; men da Faderen var Embedsmand for Gølfsten og Gudsseier i Gølfsten og selv personlig tydsfdannet, sendte han sin Søn til en gølfstensk Skole, og da Dyrret udbrod i 1848, var den unge Mand Elev i øverste Klasse i Bløens lærde Skole; han modtog der de samme Efterretninger, som vare udbredte i Gølfsten, og var naturligvis under Indflydelse af de Indtryk, der omgav ham paa alle Sider. Det kunde ikke falde mig ind at tvivle paa, at han i dette Dreblik fulgte sine Kammeraters Retning, og han gik ganske vist med sine Meddisciple til Neidsbørg; men der traf han sin Faders bestemte Anvisning af, hvad Vej han skulde gaa, hans Fader skrev, at han skulde komme til Kjøbenhavn, og Sønnen reiste med stor Besværighed til Kjøbenhavn, og der blev han. Men saa kom Efterretningen om, at Familiens Eiendomme og økonomiske Interesser i høt Grad lede derved, at baade Faderen og Sønnen vare her i Kjøbenhavn, og der sagdes, at det vilde være vanskeligt at bevare Eiendommene fra Undergang, naar ikke Noget kom over og saae efter. Saa overdrog Faderen ham Godset og sendte ham til Gølfsten, for at han der kunde bo stille paa Godset. Da han havde været der i nogle Maaneder, vilde den Slesvig-gølfstenske Regjering udfriue ham til Krigstjeneste mod Danmark, og for at undgaa at komme til at tjene mod Danmark, forlod han Gølfsten og gik til Østerrig. Og ville De vide, hvorledes han gik til Østerrig? Han gik til Østerrig, ledjaget af en haandskreden Anbefaling af Frederik den Syvende, som egenhaandig anbefalede ham til Reiseren af Østerrig, for at han kunde komme i østerrigsk Tjeneste. Det indtraaede han i Krigen som Soldat under Maderky i Italien, og efter at have gjort Felttoget i Italien med, blev han i Østerrig under de forvillede og vanskelige Forhold herhjemme, hvor hans Fader vedblev sin faste Stilling paa dansk Side, medens det ikke var let for den unge Mand at tilside-sætte alle andre Interesser for at vende hjem. Han blev altsaa og giftede sig; han har været to Gange gift og har de to Børn af disse Vægte-skaber. Saa kom, hvor man atter har villet søge et Punkt at bebreide ham, 1864, da Østerrig lod en Armeedivision rykke ind i Gølfsten. Vedkom-mende indgav dødelig sin Ansøgning om Afsted af den østerrigste Krigstjeneste; denne Ansøgning har været i hans Regimentschefs og Brigades-kommandørs Hænder; men det blev ham naturligvis betegnet, at det var ham fuldkommen umuligt at vende tilbage og tage Plads i den danske Armeefor at kæmpe mod den østerrigste Armeef,